

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi Komisja podnosi jeden zarzut dotyczący błędnego zastosowania specjalnego systemu dla biur podróży do usług świadczonych osobom innym niż turyści. W tym względzie zaznacza ona, iż system ten ma zastosowanie jedynie gdy usługa podróży jest sprzedawana turyście. Nie ma on natomiast zastosowania do usług świadczonych przez biura podróży innym biurom podróży i organizatorom wycieczek. Ze względu na sposób, w jaki zredagowane są przepisy *code général des impôts* [francuskiej ordynacji podatkowej] odnoszące się raczej do „klienta” aniżeli „turyści” pozwana wykorzystuje podejście oparte na terminie „klient” i stosuje specjalny system dla biur podróży w sposób rozszerzający.

Komisja odrzuca ponadto bronioną przez francuskie organy tezę, iż francuskie ustawodawstwo pozwala lepiej osiągnąć cele, do jakich zmierza specjalny system a mianowicie uproszczenie formalności administracyjnych dla biur podróży i przydzielenie wpływów z podatku VAT państwu członkowskiemu, w którym następuje ostateczna konsumpcja każdej indywidualnej usługi.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 17 czerwca 2011 r. — ZZ przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-300/11)

(2011/C 252/37)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ZZ

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Pytania prejudycjalne

Czy zasada skutecznej ochrony sądowej wyrażona w art. 30 ust. 2 dyrektywy 2004/38 (¹) i interpretowana w świetle art. 346 ust. 1 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wymaga, aby organ sądowy rozpoznający odwołanie od decyzji o wydaleniu obywatela Unii Europejskiej z państwa członkowskiego ze względów porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego na podstawie rozdziału VI dyrektywy 2004/38 zapewnił przekazanie temu obywatelowi Unii Europejskiej informacji o zasadniczych względach przemawiających przeciwko niemu pomimo faktu, że organy państwa członkowskiego, a także właściwy krajowy sąd, po przeprowadzeniu analizy całości materiału dowodowego przedstawionego przez

organy państwa członkowskiego w odniesieniu do obywatela Unii Europejskiej, uznały, że ujawnienie zasadniczych względów przemawiających przeciwko niemu byłoby sprzeczne z interesami bezpieczeństwa państwa?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-301/11)

(2011/C 252/38)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i W. Rels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że aprobusz utrzymywanie w mocy art. 3.60 i 3.61 Wet inkomstenbelasting 2001 (ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z 2001 r.) oraz art. 15 c i 15 d Wet Vennootschapsbelasting 1969 (ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z 1969 r.) w dzisiejszym brzmieniu Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w szczególności art. 49;
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że opodatkowanie niezyskanej wartości dodanej w przypadku przeniesienia przedsiębiorstwa lub jego części do innego państwa członkowskiego, lub przeniesienia siedziby lub miejsca, w którym znajduje się rzeczywista siedziba spółki do innego państwa członkowskiego stanowi niezgodną z art. 49 TFUE przeszkodę dla swobody przedsiębiorczości

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 17 czerwca 2011 r. — Rosanna Valenza przeciwko Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

(Sprawa C-302/11)

(2011/C 252/39)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rosanna Valenza

Strona pozwana: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Pytania prejudycjalne

- a) Czy przepisy prawa krajowego regulujące stabilizację zatrudnienia pracowników kontraktowych (art. 1 ust. 519 ustawy nr 296/2006), które umożliwiły bezpośrednie zatrudnianie na czas nieokreślony pracowników zatrudnionych wcześniej na czas określony jako wyjątek od zasady konkursu publicznego, jednak bez uwzględnienia stażu pracy nabytego w ramach pracy na czas określony, są sprzeczne z klauzulą 4 ust. 4 załącznika do dyrektywy 1999/70/WE⁽¹⁾, która stanowi, że „kryteria w zakresie długości okresu zatrudnienia, dotyczące szczególnych warunków zatrudnienia, będą takie same w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na czas określony, jak w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, chyba że zróżnicowanie kryteriów w zakresie długości okresu zatrudnienia uzasadnione jest powodami o charakterze obiektywnym”, w związku z klauzulą 5, będącą już przedmiotem wykładni Trybunału Sprawiedliwości, który uznał za zgodny z prawem przepis prawa włoskiego zakazujący — w odniesieniu do zatrudnienia w sektorze publicznym — przekształcania umowy o pracę na czas określony w umowę o pracę na czas nieokreślony, czy też utrata stażu pracy przewidziana przez ustawodawcę krajowego stanowi wyjątek uzasadniony „powodami o charakterze obiektywnym”, tzn. potrzebą zapobieżenia, aby zatrudnianie jako urzędnika mianowanego osób pracujących na czas określony odbywało się ze szkodą dla pracowników będących już urzędnikami mianowanymi, co nastąpiłoby, gdyby w odniesieniu do pracowników kontraktowych uwzględniono wcześniej nabyty staż pracy?
- b) Czy przepisy krajowe, które z zastrzeżeniem stażu pracy w ramach stosunku pracy na czas określony przewidują rozwiązanie umowy o pracę na czas określony i zawarcie nowej umowy o pracę na czas nieokreślony, innej niż poprzednia i bez zachowania poprzednio nabytego stażu pracy (art. 1 ust. 519 ustawy nr 296/2006), są sprzeczne ze wspomnianym przepisem klauzuli 4 ust. 4 załącznika do dyrektywy 1999/70/WE, który stanowi, że „kryteria w zakresie długości okresu zatrudnienia, dotyczące szczególnych warunków zatrudnienia, będą takie same w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na czas określony, jak w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, chyba że zróżnicowanie kryteriów w zakresie długości okresu zatrudnienia uzasadnione jest powodami o charakterze obiektywnym”, w związku z klauzulą 5, będącą już przedmiotem wykładni Trybunału Sprawiedliwości, który uznał za zgodny z prawem przepis prawa włoskiego zakazujący — w odniesieniu do zatrudnienia w sektorze publicznym — przekształcania umowy o pracę na czas określony w umowę o pracę na czas nieokreślony.

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 17 czerwca 2011 r. — Maria Laura Altavista przeciwko Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

(Sprawa C-303/11)

(2011/C 252/40)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maria Laura Altavista

Strona pozwana: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Pytania prejudycjalne

- a) Czy przepisy prawa krajowego regulujące stabilizację zatrudnienia pracowników kontraktowych (art. 1 ust. 519 ustawy nr 296/2006), które umożliwiły bezpośrednie zatrudnianie na czas nieokreślony pracowników zatrudnionych wcześniej na czas określony jako wyjątek od zasady konkursu publicznego, jednak bez uwzględnienia stażu pracy nabytego w ramach pracy na czas określony, są sprzeczne z klauzulą 4 ust. 4 załącznika do dyrektywy 1999/70/WE⁽¹⁾, który stanowi, że „kryteria w zakresie długości okresu zatrudnienia, dotyczące szczególnych warunków zatrudnienia, będą takie same w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na czas określony, jak w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, chyba że zróżnicowanie kryteriów w zakresie długości okresu zatrudnienia uzasadnione jest powodami o charakterze obiektywnym”, w związku z klauzulą 5, będącą już przedmiotem wykładni Trybunału Sprawiedliwości, który uznał za zgodny z prawem przepis prawa włoskiego zakazujący — w odniesieniu do zatrudnienia w sektorze publicznym — przekształcanie umowy o pracę na czas określony w umowę o pracę na czas nieokreślony, czy też utrata stażu pracy przewidziana przez ustawodawcę krajowego stanowi wyjątek uzasadniony „powodami o charakterze obiektywnym”, tzn. potrzebą zapobieżenia, aby zatrudnianie jako urzędnika mianowanego osób pracujących na czas określony odbywało się ze szkodą dla pracowników będących już urzędnikami mianowanymi, co nastąpiłoby, gdyby w odniesieniu do pracowników kontraktowych uwzględniono wcześniej nabyty staż pracy?
- b) Czy przepisy krajowe, które z zastrzeżeniem stażu pracy w ramach stosunku pracy na czas określony przewidują rozwiązanie umowy o pracę na czas określony i zawarcie nowej umowy o pracę na czas nieokreślony, innej niż poprzednia i bez zachowania poprzednio nabytego stażu pracy (art. 1 ust. 519 ustawy nr 296/2006), są sprzeczne ze wspomnianym przepisem klauzuli 4 ust. 4 załącznika do dyrektywy 1999/70/WE, który stanowi, że „kryteria w